

nimi griči prijetne marburške okolice, zaslišim — oj rajske radosti! — prelepo narodno pesem :

I bitt Herr Hauptmann bitt recht schön

Lassens ihn auf Urlaub geh'n. —

Srečni pesnik Wiener Freiwilligera! od takšne slave nisi senjal, kadar si te verstice pisal, da čisto slovenske dekleta na marburških gričih bodo tako slastno tvoj uzvišeni dušni plod uživale. Glejte pesniki slovenski! — Vi ste premalo praktični, letate previsoko med zvezdami; pesmarite, kakor vrednik Hansjörgelnov, in obveljali bodete. —

Čuj še edno čudo, dragi Glasnik! V gledišni kavarnici na mizi ležijo Novice. Jeli je mogoče v javni hiši mesta, katero je pred nekimi leti nek nemški vseučelišni profesor imenoval „deutsche Insel“ v augsburški Allgemeinererici najti slovensk časopis?

Da — da — je mogoče, če ga slovenski domoljubi plačujejo, kateri si v ti kavarnici vsaki dan hladne želodčke z sivo čorbo sogrevajo. To so sopet nepraktični ljudi, ljubi moj Glasnik! Pijejo ravno tisto čorbo za ravno tisti denar, kakor nemški gosti, njih število v razméri do časnikov tudi ni premalo, ali za nemške čorbopivce kupuje kavarničar ne enega — temoč ducent nemških časopisov, za slovenske goste pa ne zmore naročnine. Čuda da „štandrehta“ ne pobira zato, da slovensk časnik leži na njegovi mizi.

Drugači slovenščina v tem mestu ne cvete naj bolje v javnem življenji, celo ni na občinskih tablah, ktere oznanujejo imena vesi, kraja in okrožja. Na teh tablah so samo nemške poznamenovanja.

Kako stoji s slovenskim slovstvom v Marburgu? Slabo. Živi sicer tukaj nekoliko pisateljev, ali to so ubožčki, kakor skoro vsi slovenski pisatelji, kateri v materinskem jeziku pišejo. Životarijo, kakor ubogi Irci pri plitvi skledi, v kateri letos, ker je krompir toliko drag, celo te hrane ubogih ni; — trudijo se za narod in doprinašajo velike žertve na žertvenik domovine, pa za vse to je njih plačilo obrekovanje ali pomilovanje.

Glej, ljubi Glasnik, takšen je moj pepelnični dopis. Kader zeleni Juri prijaha, odidem spet v svoj dragi Verbovec, in odonod hočeš dobiti veselejše dopise. — Da si nam zdrav in jarnega, čistega gerla!

Iz Valenja na Štirskem mesca februarja. J. P. Vijanski. — Zvedeli bi radi iz naših okolice kaj. No, povedati Vam imam mnogo o obnašanji, običajih, značajih in drugih stvarih naših nekoliko zaspanih Slovincov, to je zaspanih in rebus literariis! Vendar kolo časa mi ne pripušča vsega danes omeniti; tudi Glasniku bi gotovo pomankovalo prostora za mojo koderčijo. Po malem in kratkem pa bodete vse pozvedeli, kar sem se namenil Vam pisati.

Kajti je ravno danes pepelnica in pust za herbtom imamo, pokopan v temno globočino minulosti, naj se še jedenkrat ozrem nazaj na Kurantove praznike. Akoravno so vse meršave burke in puhle norčarije potihnile s pustom in se pogreznile v grob, jim še vendar nočem

+ P. P. Vijanski

dati mirú, če se reče ravno, da naj se mertvi pri miru pusté. V predpustu se pri naših Slovencih marsikaj mičnega, zanimivega in smešnega godí, čuje in vidi. Pust je sploh čas, v katerem je skoro vse noroglavo in vse sorte šale vganja, pust je čas, v katerem se še tudi nar več slovenskih šeg in navad nahaja, posebno pri ženitbah, klobasijah in drugih gostarijah, kadar vince našemu slovenskemu dedu ali pa slovenski ženki glavo razbeli! Če so ravno dan današnji domorodne igre, šege in navade bolj redke in so vže večjidel zaspančkale, sem še vendar veseljem tù jih nekoliko zapazil. Evo tu jedno!

Znana je menda po več krajih Slovenije šega pri pirovanji, da, če se nevesta iz jedne občine, ali jedne župnije v drugo preseli, fantje na občinski meji debelo verv ali pa verigo črez cesto preprežejo in ne pustijo svatov popred naprej, da so si odkupili nevesto. Veriga se zavije v slamo in potem na tla spusti. Kadar pa pridejo svatje, se vzdigne. Svatje misléči, da to jih ne more vzdržati, hočejo naprej. Pa glej, tudi straža je tù, ki jih ne pusti dalje popred, da plačajo in odkupijo nevesto. Preoblečejo se namreč fantje: dva sta stražnika v vojaški obleki, jeden je žendarm ali berič na konju, ki svatom jaše nasproti in opazuje, kod da pridejo in da ne uidejo; sopet drugi je „verboltar,“ ki pisma svatovske pregleduje in potverduje; temu je pridjan tajnik ali „sekretér.“ Če je starašina dober mož, se jih ne izogiba in podarí tem vradnikom Kurantom po več forinov, da si vina kupijo in na zdravje in srečo novih zakonskih pijejo. Nato pa sme ženin tudí nevesto peljati na svoj dom v drugo občinstvo. Ako se pa ženin in starašina obotavljata, fantom kaj podariti, jima odvzamejo nevesto in je ne spusté popred, da je odkupljena. Seveda ta norčarijska šega včasih predalječ seže in da se nespodobnosti pripetijo, vendar je vže od nekada navada taka in ljudstvo pravi, da je to „domača postava.“ Sedaj je vže vendar zeló redka. Zapišem Vam te običaj za kratek čas in v spomin rajnega pusta! —

Iz Zagreba 20. febr. A. K. — Potovaje po širokem svetu nalleti človek na marsikaj, čemur se mora čuditi. Kdor pa želi kaj čisto posebnega viditi, naj pride v Zagreb, predenj se nam raztopi sneg. Vidil bode silne barikade, ki bi gotovo prestrašile in odpodile Turčina, ko bi se podstopil, na nas navaliti. To so ogromni kupi snega, nakupičeni po vseh ulicah, posebno pa po velikem Jelačićevem tergu, navadno „Harmica“ imenovanem. Sicer pa odslej ne bodo nikogar več nadlegovali ti kupi, kajti se je poslovil pust od nas; do sedaj pa so bili kaj nevarni posebno za one gospodiče, ki so cele noči letali iz ene gostivnice v drugo, iz enega bala na drugega, iz ene zabave na drugo. Nevarnost bila je velika, kajti zgodilo bi se bilo lahko, da si je eden ali drugi teh veterinjakov polomil noge, zabredivši v napol zmerznjen sneg. — Kar se tiče veselíc, že davno ni bilo toliko večernih zabav v Zagrebu kakor letos. Razun navadnih javnih balov v národnem kazališču in v posameznih gostivnicah so bili s posebno svečanostjo obha-